

Stootduiken van kokmeeuwen. — 28 Dec. 1929. Op een ondergelopen weilandje onder de zeemuur van Harderwijk zijn een dertig kokmeeuwen aan het baden. Ze vliegen telkens met een paar vleugelslagen op en duiken dan op sternmanier als een blok hout in 't water. Alleen hun kop en schouders worden zo ingedompeld; ze drijven trouwens haast dadelik weer op het water. Het geheel deed aan sternpjes denken, maar hier werd geen prooi gevangen. Ik zag het een vijftig maal nauwkeurig gebeuren. Het was duidelijk een „spel” tussen het gewone baden door.

25 Jan. '30 Den Haag. 's Middags even aan het Verv. kan. sluizen net open, sterke stroom naar zee met kokmeeuwen er boven. Eenige tientallen „stootduiken” als de kokken bij Harderwijk, ze vallen van ± 1 meter vrijwel loodrecht omlaag en duiken op sternmanier. Haast elke keer kwamen ze met buit boven. Zag ze dit nog nooit doen, en nu ineens tientallen. Verschil met sterns: geen echt bidden, duiken soms alleen met kop en schouders onder (soms echter ook geheel onder!) en prooi dood, dus geen vergelijk met vissen. De jongen doken ook goed. (Vgl. sternjongen die lang moeten leren). Dit is wel vrij waarschijnlijk de eenvoudigste vorm van stootduiken; het eenvoudigste dat ik zag was: in 't water ploffen met de kop voorover hangend, zodat deze — met voorste deel van 't lichaam — ondergaat. Tussen dit en het echte stootduiken (geheel onder) zag ik vele overgangen.

4 Mrt. '30. Om halfnegen even aan Verv. kan. De sluizen zijn weer net open. Kokmeeuwen zie ik weer stootduiken. Niet zo ver onder als laatst, maar soms toch nog alleen staart en vleugeltoppen zichtbaar. De meeste adulte hebben nu schimmelkoppen. Van baltsen nog geen spoor, in tegenstelling van zilver- en stormmeeuwen (onveranderde dagboek aantekeningen).

Den Haag, Maart 1930.

N. TINBERGEN.

Goudvink. — Een man goudvink die ik 3 Maart 1930 in de Kijfhoek (Meijndel) zag, was bezig σ katjes van de ratelpopulier te eten. Hij at er drie achter elkaar schoon op, de volgende half, toen liet hij hem vallen, keek er niet meer naar om en begon aan een nieuwe. 't Was fijn weer; grote lijster zong, vink, heggemus, roodborst zong. Boomleeuwerik was nog niet te horen; nog geen wulp gearriveerd. Er trokken al kieviten.

Den Haag, Maart 1930.

N. TINBERGEN.

De Raaf. — Wat is er van onze raaf geworden? en, hoe ziet het beest er uit? wie heeft er nog ooit eene raaf gezien? Een witte niet, volgens het algemeen gezegde der Nederlanders.

In Nederland is het afgedaan met dezen vogel. Ruim 30 jaar geleden kwamen in alle provinciën van Nederland raven voor (uitgezonderd Zeeland).

Toentertijd waren er 5 paren broedende in de prov. Groningen als: Midwolderbosch, Slochterbosch, bij Wedde, de Leek, Ter Apel, en thans geen ééne meer. Eigenaardig de raaf gedooft geen tweede paar in 't zelfde bosch of buurt. In Drente heeft de raaf stand gehouden slechts ook maar één enkele paar in het zuidoostgebied. Dit paar was het laatste in Nederland broedende paar nu enkele jaren geleden.

Weg is al het schoon van 't zwarte verenkleed, zooals deze vogels afstaken in de verte op een glooiend weideveld. Waar men een zag, behoefde het niet lang te duren of men ontdekte ook de tweede, men moet weten, een ravenpaar is onscheidbaar, het huwelijk bij deze vogel is voor gansch het leven.

De oorzaak, dat deze vogel heeft afgedaan in Nederland is niet ver te zoeken eerstens: de steeds dichtere bevolking, tweedens: de isolements-aanleg dezer vogels, derdens: het domme onverstand der menschen, die de nesten uithalen en zelfs op deze vogels schieten. Dit alles en nog meer is de oorzaak dat de Nederlanders alleen het woord raaf kennen, doch niet den vogel zelf. Ik zelf heb een ravenpaar gadegeslagen in al hun doen en laten, het verschil met de overige leden der kraaienfamilie is dan ook wel groot zelfs wel verbazend groot met de roeken en kauwen. Het meest wat aard en aanleg betreft komen de zwarte kraaien (*Corvus corone*) met die der raven overeen.

Wil men de raaf nog zien in Nederland, zoo moet men zich wenden tot een diergaarde, waar men nog de ouderwetsche kolkraaf kan zien (*Corvus corax*), in Rotterdam althans waren ze er nog enkele jaren geleden, mogelijk dat ze er nog zijn.

In Artis te Amsterdam zag ik hem niet, wèl de schildraaf met witte bles uit de zuidoostkant van het Middellandsche zeegebied.

Zullen ook de Aalscholvers (*Phalacrocorax carbo*) in Nederland dit lot deelen? het ziet er wel naar uit, de couranten drongen laatst weer aan op een verdere beperking dezer vogels.

Om nog even op den raaf terug te komen voor hen, dien immer eene raaf hebben gezien 't volgende: wat het model betreft; het meest overeenkomend met den zwarten kraai (niet de roek) maar, bijkans de helft grooter, pik zwart zonder weerglans, de punten der vleugels reiken haast voorbij den staart, wat met andere kraaien niet het geval is. Waarde lezer, deze interessante dikke en zware vogel, waarbij de zwarte kraai klein lijkt als eene kauw, is uitgeroeid in Nederland.

Laat elk toch op zijn eigene wijze er toe medehelpen, opdat niet nog meer wordt uitgeroeid, dan reeds is geschied.

Groningen, Schip, Bedumerweg t.o. 84.

J. H. GELDERLOOS.

Late jonge koekoeken. — Hierbij ingesloten doe ik u twee foto's toekomen van een jonge koekoek in een nest van de kleine leeuwerik.

Het jonge dier verontrust.

Deze opnamen zijn door mij gemaakt op Woensdag den 14den Augustus 1929 te Assendelft (in den polder).

Ik doe u deze foto's toekomen, omdat ik veronderstel, dat u er belang in stelt.

Assendelft.

P. KLEIJNE.

De koekoek komt en gaat tersluiks. Wanneer wij in April den vogel hooren roepen, dan was hij in den regel al sedert een paar dagen present en na het verstommen van